

Opinia
o ustawie o zmianie ustawy o udzielaniu przez Skarb Państwa
wsparcia instytucjom finansowym
(druk nr 719)

I. Cel i przedmiot ustawy

Celem ustawy jest wydłużenie do dnia 31 grudnia 2010 r. możliwości udzielenia instytucjom finansowym wsparcia na podstawie ustawy o udzielaniu przez Skarb Państwa wsparcia instytucjom finansowym. Pierwotnie ustawodawca założył, że udzielenie wsparcia na podstawie tej ustawy będzie możliwe do końca bieżącego roku.

Jednocześnie ustawodawca przewiduje, iż od dnia wejścia w życie opiniowanej ustawy warunkiem udzielenia wsparcia będzie obowiązywanie pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej przewidzianej w nowelizowanej ustawie ze wspólnym rynkiem.

Ustawa wejdzie w życie z dniem ogłoszenia. W myśl art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych ustawodawca może zrezygnować z okresu *vacatio legis*, jeśli spełnione są kumulatywnie dwa warunki: wymaga tego ważny interes państwa i zasada demokratycznego państwa prawnego nie stoi temu na przeszkodzie. Wydaje się, iż w analizowanym przypadku spełnione są warunki wskazane w przytoczonym przepisie i ustawa może wejść w życie w dniu wskazanym w art. 3.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 54. posiedzeniu w dniu 19 listopada 2009 r. Projekt ustawy był przedłożeniem rządowym. W trakcie prac w Sejmie nie wprowadzono żadnych istotnych z merytorycznego punktu widzenia zmian.

III. Uwagi szczegółowe

Analiza przepisu przejściowego (art. 2) prowadzi do wniosku, iż ma on w zasadzie charakter przepisu merytorycznego. Przepis ten formułuje bowiem dodatkowy wymóg formalny, który musi być spełniony, aby wsparcie na zasadach określonych w nowelizowanej ustawie mogło być udzielone (cel – zapewnienie, że udzielone wsparcie nie naruszy przepisów wspólnotowych dotyczących pomocy publicznej). Przepisy merytoryczne, co wynika z ich istoty, powinny być sformułowane w ustawie zawierającej uregulowania merytoryczne (w tym przypadku będzie to ustawa o udzielaniu przez Skarb Państwa wsparcia instytucjom finansowym). Oczywiście fakt, iż przepis będzie obowiązywał jedynie w ograniczonym zakresie czasowym mógłby sugerować intertemporalność tego rozwiązania. Niemniej argument ten nie wydaje się być przekonujący, jeżeli weźmiemy pod uwagę treść nowelizowanego art. 20 ust. 1. Przepis ten wyznacza maksymalny termin, w którym wsparcie będzie mogło być udzielone, a więc przesądza *de facto* o epizodycznym charakterze nowelizowanej ustawy. Argumentem przemawiającym za włączeniem normy z art. 2 do nowelizowanej ustawy jest również to, iż ewentualne dalsze przedłużanie terminu, o którym mowa w art. 20 ust. 1, powodowałoby konieczność każdorazowego formułowania analogicznego przepisu przejściowego.

Można się również zastanawiać, czy art. 2 nie jest przypadkiem przepisem o stosowaniu całej ustawy pod warunkiem wystąpienia zdarzenia przyszłego (instytucja z § 46 ust. 2 Zasad techniki prawodawczej). Gdyby tak było należałoby skreślić art. 2 opiniowanej ustawy oraz sformułować przepis o wejściu w życie zgodnie z wzorem określonym w § 46 ust. 2 Zasad techniki prawodawczej (stanowi on, iż w przypadku gdy stosowanie całej ustawy ma być uzależnione od wystąpienia zdarzenia przyszłego, wyraża się to zwrotem: "Ustawa wchodzi w życie z dniem ... /określenie zdarzenia przyszłego/"). Zastosowanie tej techniki uzależnione jest jednak od spełnienia warunków określonych w § 46 ust. 3 Zasad techniki prawodawczej, tzn. termin wystąpienia zdarzenia przyszłego będzie można ustalić w sposób niebudzący wątpliwości oraz zostanie on urzędowo podany do wiadomości publicznej.

Co więcej, sama treść art. 2 może powodować wątpliwości interpretacyjne. Ustawodawca posłużył się w tym przepisie sformułowaniem: "pod warunkiem obowiązywania w tym okresie (*tj. od dnia wejścia w życie nowelizacji do dnia 31 grudnia 2010 r.*) pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej". W związku z tym, rodzi się pytanie, czy wolą ustawodawcy jest aby stosowna decyzja obowiązywała przez cały wskazany okres, czy też wystarczy, aby obowiązywała ona jedynie przez część tego okresu (zgoda Komisji

Europejskiej na program pomocy jest wydawana na ściśle określony czas; może się on nie pokrywać z okresem przewidzianym w art. 2 i być krótszy aniżeli ten okres). Wydaje się jednak, iż wolą ustawodawcy było, aby wsparcie na zasadach określonych w ustawie mogło być udzielone, pod warunkiem obowiązywania takiej decyzji w dniu zawarcia umowy, o której mowa w art. 15 ust. 1.

Przyjmując, iż zgodna z *ratio legis* jest ostatnia z wyżej dokonanych interpretacji oraz kierując się zasadami techniki prawodawczej związanymi z przepisami merytorycznymi i przepisami przejściowymi proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawek:

1) w art. 1 po wyrazach "art. 20" dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako pkt 1 i dodaje się pkt 2 w brzmieniu:

"2) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

"3. Wsparcie na zasadach określonych w ustawie może być udzielane, pod warunkiem obowiązywania w dniu zawarcia umowy, o której mowa w art. 15 ust. 1, pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej przewidzianej ustawie ze wspólnym rynkiem."";

2) skreśla się art. 2.

Jakub Zabielski

Główny legislator